

[Justitsministeren.]

manden har optrådt som fuldmægtig eller i øvrigt som legitimeret til at handle på en andens vegne. Denne forudsætning er næppe til stede i det i spørgsmålets begrundelse omtalte tilfælde. Efter de givne oplysninger må man gå ud fra, at de pågældende ansatte ikke har været legitimeret til at optræde på virksomhedens vegne i formueanliggender og således ikke har opnået den pågældende formuefordel i tilknytning til en adgang til at varetage virksomhedens formueanliggender. Det kan derfor næppe antages, at de ansattes handlemåde er omfattet af § 299, nr. 2.

Som det fremgår, er det justitsministeriets opfattelse, at det i spørgsmålets begrundelse beskrevne forhold næppe kan anses for strafbart. Derimod er justitsministeriet på det foreliggende grundlag tilbøjelig til at antage, at forholdet i civilretlig henseende må anses for ulovligt, således at den pågældende aftale vil kunne tilsidesættes som ugyldig.

I øvrigt er det justitsministeriets opfattelse, at det må anses for mest hensigtsmæssigt, at forhold af den omhandlede karakter så vidt muligt finder deres afgørelse og løsning på grundlag af de arbejdsretlige regler. Det bemærkes herved, at den i spørgsmålets begrundelse nævnte fællestillidsmand efter det for justitsministeriet oplyste er bortvist fra virksomheden, og at bortvisningssagen for tiden er genstand for faglig voldgift.

Af *Gert Petersen* (SF) til udenrigsministeren (25/7 77):

»Vil udenrigsministeren undersøge, om den af ministeren i debatten om rådsforordning nr. 350/77 givne fortolkning af veto retten dækkes af de øvrige regeringer, hvis lande er medlemmer af De europæiske Fællesskaber?«

(Spm. nr. 410).

Begrundelse.

Under diskussionen om rådsforordning nr. 350/77 har det spørgsmål været rejst, om Danmark fraskrev sig retten til at nedlægge veto, i og med at man godkendte formuleringen af forordningens art. 2, stk. 1, der lyder: »På forslag af Kommissionen vedtager Rådet med kvalificeret flertal . . . de foranstaltninger, der skal finde anvendelse for den resterende del af året 1977.«

I ministeriets svar på spørgsmål nr. 13 fra

markedsudvalget siges det bl. a.: »Det er en misforståelse, at sådanne bestemmelser indebærer, at medlemslandene har fraskrevet sig retten til at nedlægge veto, således som dette praktiseres efter Luxembourg-forliget.«

Spørgeren håber i høj grad, at denne fortolkning er rigtig. Det hjælper imidlertid ikke meget, hvis den ikke deles af samtlige deltagere i Luxembourg-forliget, det vil sige alle EF-medlemsstaterne. Derfor beder jeg undersøgt, om de øvrige EF-stater fortolker den konkrete art. 2, stk. 1, i rådsforordning nr. 350/77 på samme måde, som den danske regering har gjort bl. a. i sit svar på spørgsmål nr. 13 til markedsudvalget.

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (1/8 77):

Der foreligger ikke nogen anledning til at rejse spørgsmålet over for de øvrige medlemslande og derved rejse tvivl om den politiske beslutning, der ligger i Luxembourg-forliget.

Det fremgik af min redegørelse i markedsudvalget den 22. ds., at der forelå en misforståelse, når det fra forskellige sider hævdedes, at den danske regering havde givet afkald på veto retten i forbindelse med vedtagelsen af rådsforordning nr. 350/77.

I de tilfælde, hvor EF-retten fastsætter, at en beslutning skal træffes med enstemmighed, har medlemslandene selvfølgelig derved veto ret.

Luxembourg-forliget fra 1966 vedrører de tilfælde, hvor beslutninger træffes ved flertalsafgørelse.

Når regeringen ikke ønskede at benytte sin veto ret ved afstemningen på fiskeriminister-rådsmødet den 18. juli, skyldtes det, som oplyst af fiskeriministeren, at det ville have forværret situationen for Danmark ved at åbne mulighed for et fortsat britisk nationalt stop.

Af *Voigt* (FP) til arbejdsministeren (25/7 77):

»Vil ministeren på baggrund af de nye oplysninger omkring manglerne ved arbejdsformidlingskontorerne, som det fremgår af Morgenavisen Jyllands-Posten lørdag den 23. juli 1977, meddele, hvorvidt disse giver anledning til tilføjelser til arbejdsdirektoratets udsendte redegørelse omkring de offentlige arbejdsformidlingskontorer, idet det i flere tilfælde er konstateret, at arbejdsdirektoratets oplysninger er urigtige, og at der ikke er foregået en virke-